

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATE: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

FRUITA DEL TEMPS

—Em sembla que n'hi ha un tip amb una tallada com aquesta!

LA CALOR

La misericòrdia dels déus

Seguint la concordança que s'observa temps ha entre el cel i la terra, aquest estiu és anormal. Quant temps fa que és anormal el temps del nostre planeta? Ens sembla que el desgavell que encara sofrim avui, va començar aleshores de la gran guerra del món. Fins recordem que hi va haver meteoròlegs que van atribuir els desordres atmosfèrics i l'anormalitat de les estacions, no ja a les faques del sol, que s'havien anat carregant totes les culpes, sinó a les detonacions de l'artilleria grossa dels exèrcits combatents. La veritat és que la gran guerra ha acabat ja fa molts d'anys, i el temps continua desgavellat. Queden certament algunes guerres petites, relativament petites; però no és de creure que aquestes guerres tinguin la culpa de les extraordinàries perturbacions atmosfèriques.

Nosaltres hem arribat a sospitar que la prolongació de les irregularitats de què parlem és deguda als déus, que s'han apiadat dels periodistes, els quals no saben de què parlar avui en dia, i els ha donat amb les rebequeries i facècies del temps, un tema d'actualitat, que sempre interessa i que no ofereix cap mena de perill per a l'escriptor ni per al lector.

La prova és que ara mateix nosaltres no trobem un tema com cal per a escriure unes quantes ratlles. Hem pensat en el temps, i aquí va el davantal. Lloats siguin els déus!

NOU DE TRINCA

Una cosa que ningú no negarà és que el Directori militar d'Espanya ha legislat. Sense els entrebancs del Parlament, sense allò tan amoinós de la discussió de la totalitat i de la discussió de l'articulat, amb els torns en pro i en contra i les esmenes, i el demano la paraula per allusions o per rectificar; els generals que governen han promulgat un rengle de lleis, o decrets, lleis que converteixen l'Estat espanyol, que era vell, caduc i xaruc, en un Estat nou de trinca, modern i regenerat.

Una de les sèries de reformes que més importància té és el que es refereix al règim municipal i provincial. En cada un d'aquests rams, hi ha avui el corresponent Estatut, que conté les més acreditades novetats en el gènere, aplegades i seleccionades amb un esperit universalista i universitari que ha permès d'aprofitar els últims avenços nordamericans i les més reeixides reformes italianes. Allò que el senyor Maura, amb tot el seu orgull, no havia pogut aconseguir després de governar una pila de vegades, ho ha conseguit el senyor Calvo Sotelo, modest director general d'Administració local, que quan estudiava a les aules va ésser un alumne molt lluit.

Després de l'Estatut municipal, que és el que més convenia, va venir l'Estatut provincial, que és el que seguia en ordre de conveniència i d'urgència. Seguint aquest mateix ordre, ara toca el torn a la reforma del sistema d'eleccions legislatives. El senyor Calvo Sotelo, diuen en les ratlles substancials les informacions de la Premsa, està treballant en la confecció d'una nova llei electoral. Això demostra que els homes laboriosos no paren de laborar ni en ple estiu. Que lluny està avui la felicitat d'Espanya d'allò de les imperioses vacances de l'estiu, frase que és el símbol de la política vella i del règim caigut!

Dintre d'aquell règim, mai no es feia res de bo. A les Corts es passava el temps amb interpellacions sense solta i entre escàndols d'aquells en què es trencaven un munt de campanetes. Ara es fa feina, com tothom pot veure. Però tampoc es pot dir que el Direc-

tori es precipiti. Tot es fa pels seus passos comptats, però sense aturar-se. L'Estatut municipal va ésser promulgat dins la primera anyada del nou règim, a partir del 13 de setembre de 1923, que és el dia històric. L'Estatut provincial va ésser promulgat dins la segona anyada. I el nou sistema electoral serà promulgat dins l'anyada tercera. I així tot anirà venint, cada cosa al seu temps. Al cap d'alguns anys—no és ara possible de precisar quants—l'Estat espanyol, que queia a trossos de corcat i podrit, quedarà, si fa o no fa, nou de trinca. I tot això haurem guanyat.

FULMEN

Esser

Ja fa temps que ho trobo;
el present és mort:
vivim d'enyorances,
vivim de records.
Sempre diem—érem;
mai no diem som!
i el serem encara
no l'he vist enlloc.
Si al meu voltant miro
tot ho veig somort:
burgesos que passen
bo i tirant del tros;
rentistes que viuen
fent mam, caca i non;
estudiants que esperen
aprovar-ho tot
si en treure les boles
tenen bona sort;
noies que es daleixen
per tal de fer goig,
i els cabells es tallen
com els homenots;
jornalers que porten
un bon jou a coll
i només desitgen
semblar ben senyors.
Ail els nostres avis,
no eren així, no;
duien més empena,
tenien bemols,
i per si són blanques

per si negres són,
anaven a pinyes
en qualsevol lloc;
però tot s'acaba
un dia en el món;
els valents de mena
igual que el vi bo!
Si tenim cabòries,
si veiem transtorns
en goitar enrera
ja ens ha passat tot;
com qui té una ampolla
de xampany famós
buida, i en mirar-la
ja troba consol,
pensant que abans era
plena fins al coll
i la buidà un dia
d'un àpat molt gros!
Els homes que passen
me'ls miro d'aprop,
i a l'acte endevino
que foren quelcom;
l'un ex alcalde,
l'altre ex regidor
un altre ex ministre
o ex empleat gros;
ex diputats trobo
amb ex senadors
i ex leaders polítics,
ex!... quin fàstic tots!
En veure'ls recordo
que ara res no són,
i el poble els tenia
abans per pastors,
quan demostren que eren
ramaders i prou;
que esperen posar-se
els ossos a lloc,
el dia que tinguin
algun ramat nou
venent-se la llana
al millor postor.
Malhaja el ver ésser
per defectuós;
ni present li trobo
ni futur tampoc,
en canvi el pretèrit
el coneix tothom.
Si jo fos gramàtic
el faria nou.

FLOK

TEMES SOCIALS

BOHEMIS

En la calma paradisiaca de l'actual política espanyola, no són, certament, els nostres obrers una excepció. Hi ha, com s'ha fet notar per part dels nostres, els de Catalunya, una més clara apreciació de la responsabilitat de l'hora, una més austera comprensió de la dignitat col·lectiva.

L'obrer català roman aparentment passiu, perquè sap que no es pot moure d'altra manera que col·laborant a iniciatives governamentals, i això els nostres obrers no ho han fet, no ho han sentit mai, ni és fàcil que se'ls dongui a entendre altra cosa, mentre els problemes de l'Estat no es plantegin en un terreny francament, honradament social.

Nosaltres, però, no farem cap retrat als socialistes de Madrid per a què entenguin l'ideal d'una fàsis diferent. Diuen els Pàngols de l'obrerisme que la col·laboració evita mals, i que això és sempre una bona cosa. A l'Institut de Reformes Socials ha seguit el Consell d'Estat i la Societat de les Nacions. En Fabra Ribas fa conxorxa amb l'Albert Thomas, ara que l'Albert Thomas fa de petit burgès i de traficant amb la farmacopea socialista homeopàtica. Tan malaurat resulta aquest enjogassament, que fins ha desplaçat als patriarcals companys de la Unió Socialista de Catalunya, els quals no poden creure, pel que es veu, en la concòrdia social de Reial ordre. Co que té una certa importància, tractant-se d'un partit que essent juvenivol ha fet no poques concessions al partidisme i als mètodes polítics.

I si no hem sigut gosats de blasmar amb duresa excessiva als socialistes "matritenses" se'ns ha de permetre que siguem més benèvols amb els del Cap i Casal i amb els altres obrers que a Catalunya representen tendències que són també honorables. Car tots ells sustenten de bona fe llurs doctrines, i algun dia vindrà que, si es posen d'acord o les circumstàncies els fan coincidir, puguin fer una bona tasca. Però això sí, que es deixin

de lirismes. Ni Juan José, ni Els vells, ni El Sol de la Humanidad. No hem de voler altre pa que el que ens pertoca, i que no sempre és de farina. El drama que ens interessa a tots, ens el dona fet la burgesia. Nosaltres a xiular-lo, tots.

I ara, apropòsit, com és que no es parla del front únic? Trobem que hauríem d'aprofitar les vacances per a parlar-ne i qui sap si per a fer-lo.

A Madrid, bé que mal, hi ha una casa del Poble. Està clar que a Barcelona el dia que ens vigui la fallera d'afincar-nos, som més que capables de bastir un Palau. Ja en projectem un pels malalts de cranc. I que s'anomenarà del Dolor i de l'Esperança. Ah! Tartari arquitecte! No serà una malura cancerosa la nostra, que ens duu a separar-nos sempre?

Doncs, perquè no bastir-lo el casal del Treball. Potser així ens guariríem d'aqueixa nafra funesta que ens corseca i mata lentament...

El nostre obrer sindicalista, tan formidablement comprensiu i d'una tan noble, tan generosa i heroica independència, s'estima potser més, viure rellogat... Ah! si no, fos perquè és tan bohemí...

Està clar que els bohemis i els caps calents són els que fan les coses, i no els que s'estableixen...

GLICINI

El senyor alcalde juga amb quaranta set cartes

El baró de Viver fa trampa, això no val. Joga amb quaranta set cartes. Per obra i art d'encantament n'ha fet desaparèixer una. Per què?... Tres interrogants (???)

Ve't aquí que si ara vol fer el solitari no podrà, li fallarà la pila dels orus, a no ésser que d'amagat es tregui de sota l'aixella el cinc d'orus i li posi.

Parlant d'orus i del cinc, ja us haureu donat compte que es tracta del "cinco de oros del Paseo de Gracia".

Era un dia que els nostres regidors no sabien que discutir en una de ses "memorables sesiones", avorrint-se sobiranament, esperaven que toqués l'hora de fer la gran guil·lada, quan de la ment del nostre alcalde en sorgí una idea enlluernadora, un "rayo de luz".

—Se acabó el fastidio—va dir en Viver en un to autoritari.

I seguidament demanà un joc de cartes, posant-se tots els dignes consellers de Barcelona a jugar a la mona. Però ans de repartir cap carta, s'armà una discussió, perquè uns deien que la sota d'orus no en té res de mona i que per tant no servia; altres rebutjaren la de bastos, dient que té la cara de valent i no de pítima; la d'espasa, per unanimitat s'arrecona allegant que tenia la cara de mitja doneta; la de copes motivà discussions acalorades, indispensables i de rigor, acordant-se desechar tal absurda idea.

No trobant cap carta que s'avingués al nom del joc, el fastidio i l'avorrimment tornaren a regnar dins de la sala de celebrar les sessions. La cosa es feia llarga i quasi perpètua, fins n'hi havien que ja pesaven figures, quan de la tribuna popular s'alçà la figura arrogante i esbelta de l'amateur de regidor l'il·lustríssim Sistachs. De la seva boca va deixar sortir tan dolces i salvadores paraules com són aquestes:

—Señores, tengo una solución.

Els que estaven durmiendo el sueño de los justos es despertaren sobressaltats i quiscun que feia tiberi pel lloro, acabà sobtadament la tasca, eixugant-se els dits en la solapa de l'americana.

L'espectació i el mutisme es feren els reis del salón.

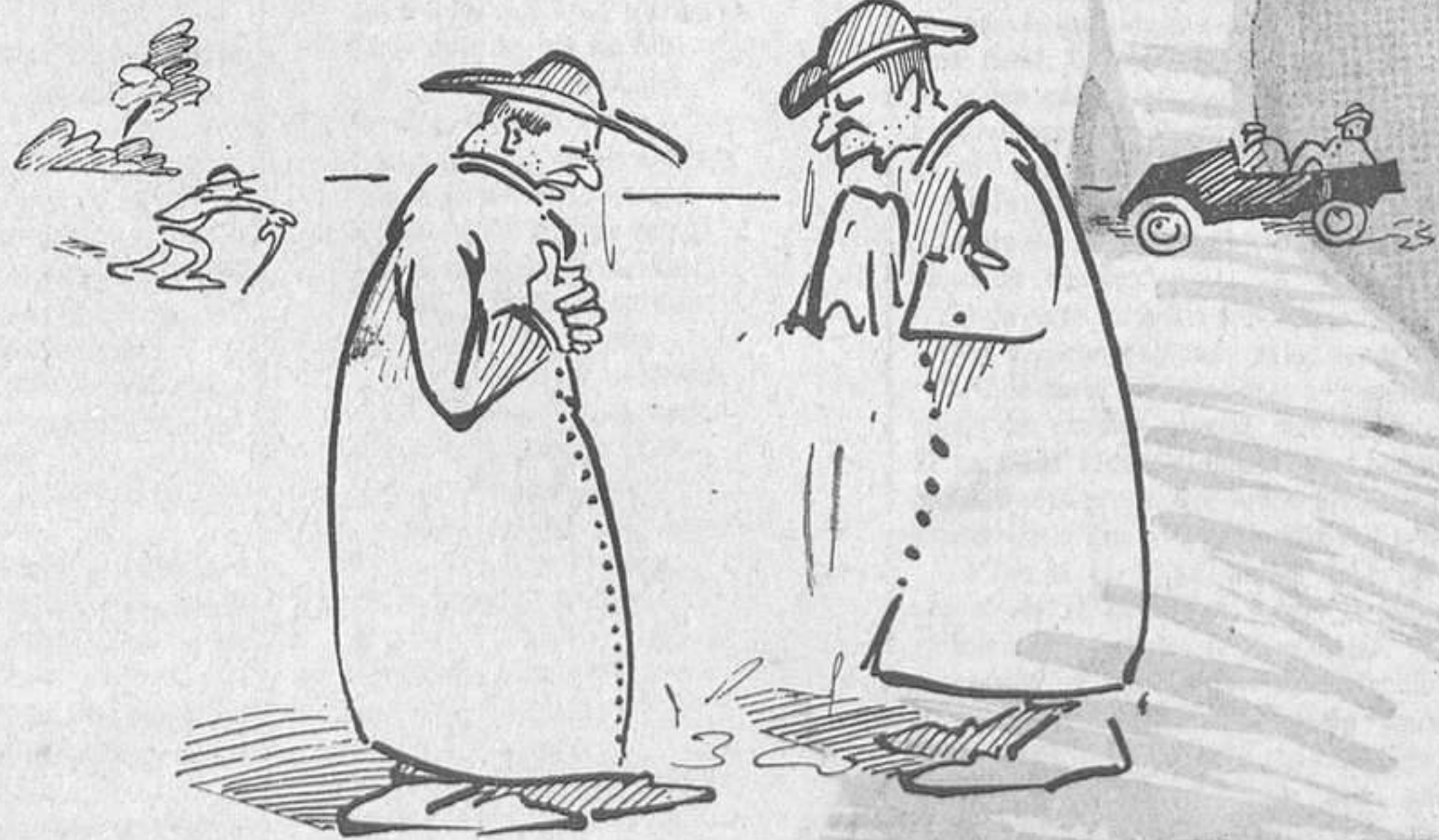
S'installà un micròfon per a trametre als milers d'oients la veu del famós aficionat a regidor.

Amb una voz clara, fàcil i timbrosa, donà la solució:

—Del joc de cartes se'n fan tres piles quasi iguals, agafant-ne de la del mig la que fa deu, número representatiu de la mona, essent aquesta la substituta de les sotes.

Admirable! Delirant! Indescriptible! Espeterrant!

Aquests foren els mots que sortiren de la càndida boca de nostres regidors.

LA CALOR

—Noi, amb aquesta calor hauríem de fer com les dones: posar-nos de curt!

Es féu ço indicat per Sistachs. Tocant el número deu de la pila del mig, l'aviat fatidic cinco de oros.

El senyor batlle donà començ a la partida de la mona, feta per a matar el tedi i l'avoriment dels seus companys de consistori.

Es jugaren una, dues, tres... moltes partides. I, oh! maldita fatalidad, la mona de cada jugada era el dissortat senyor alcalde.

—Ese maldito cinco de oros me las pagará—digué el batlle una vegada finida tan memorable sessió.

Transcorregué el temps, venint una petita reforma del Passeig de Gràcia. En un sant-i-amén va desaparèixer una de les cartes de Barcelona: el cinc d'oros. Pobret! Ara que començava a ferse famós. Ell que era el punt de partida de les grans manifestacions populars i no populars, ha sigut destruït per una ventada vinguda de la Plaça de Sant Jaume.

En un informe donat per uns perits, diu que es temia que ell fes f... d'oros a l'ajuntament en ple.

FENICEX

LA CIVILITZACIO

Anglaterra ha fet més mal a la India, portant la civilització—això que nosaltres, enfàticament i omplint-nos la boca, nomenem civilització—als seus més abscondits recones, que una pedregada.

La India era un país de meravella, de contes de Les mil nits i una nit, de magnificències, de fastuositats.

Avui Anglaterra, amb la seva grapa descarnada d'ocell de presa, ha acabat amb totes aquestes magnificències, ha acabat amb totes aquestes fastuositats! Qualsevol població de les colònies índies es pot confondre amb Londres: hi han els mateixos capellans, els mateixos oficinistes, els mateixos bars, la mateixa hipocresia, la mateixa podrida aristocràcia. Perquè cal

dir que Anglaterra els lord Douglas, l'amic del pobre Oscar Wilde, abunda d'una manera que fa fredat.

L'Anglaterra, amb la seva nefasta mania de colonitzar—cosa que es podia fer al segle XVII, però que ja no es pot fer al XX—ha fet de la India un país com qualsevol altre, ple de burgesos, de fabricants, de capellans i de borbaxos.

Alguns anys enrera encara la India era la India magnífica de Saadí, de Rabrindanath Tagore, de Mahatura Gaudi. Encara el Rajah de Kapurtaba anava a Sevilla, s'enamorava d'una dansatriu i s'hi casava.

Els maharajas de Jodhpur i Shawl

Avui els pobladors de la India, els que són rics com aquests que aquí veieu, ja porten sabates de xarol. Avui ja els pobladors de la India tenen seny i enteniment.

JERUSALEM

Des de Chateaubriand fins a l'americà—a vegades massa americà—Gómez Carrillo, tots els artistes han tingut com a Meca Jerusalem.

Tota la Terra Santa, i en particular Jerusalem, ha sigut un país de llegenda... per a tots

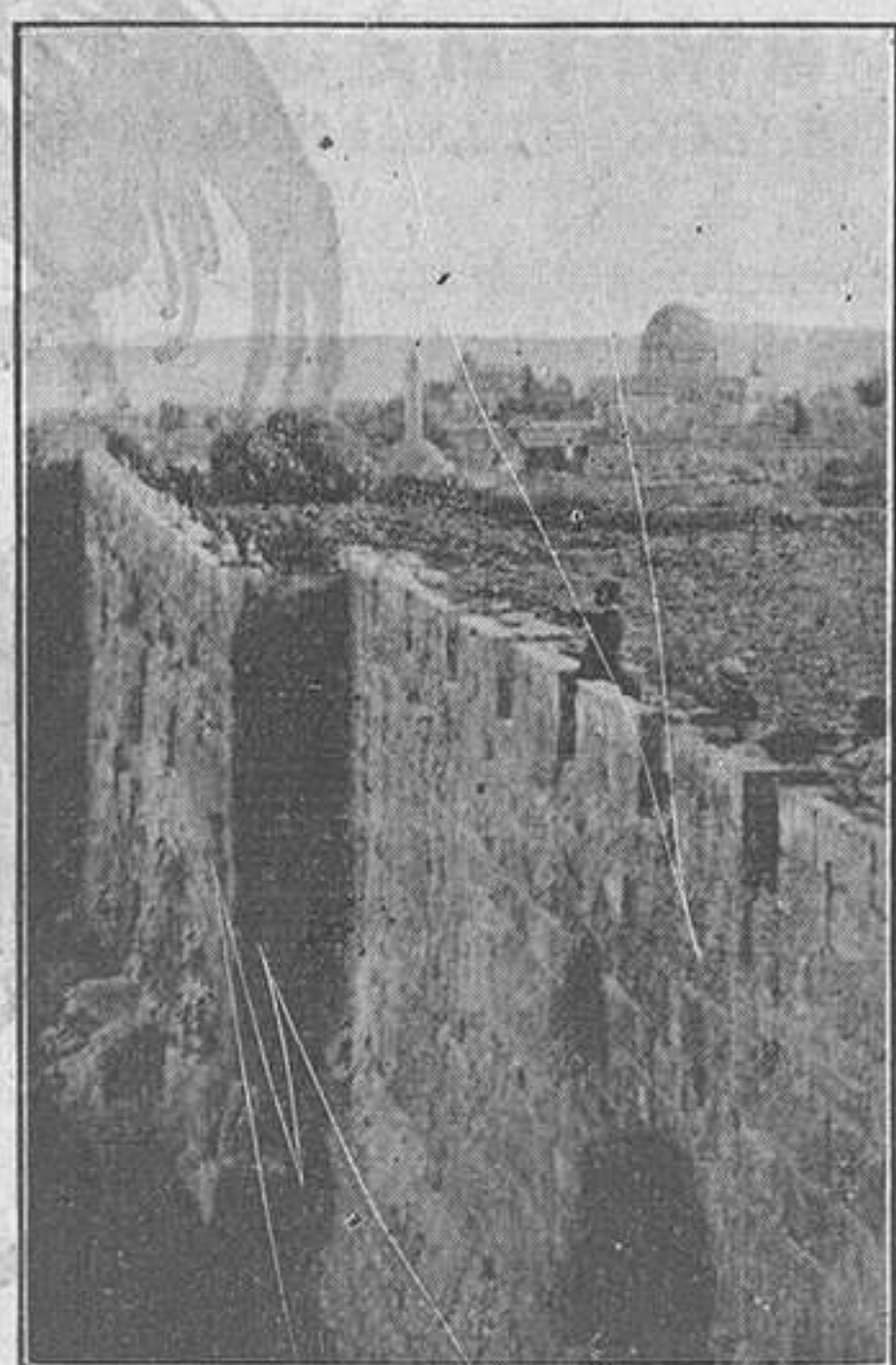
aquells que no hi han anat. Que és bonic Jerusalem abans d'anar-hi!

En aquest cas no es troben els escriptors. Els

Una torra de Jerusalem

escriptors encara que no els hi agradi, encara que s'hi hagin avorrit, diuen tot el contrari. La sinceritat no és una virtut en els artistes. Per això, perquè enganyen a la gent, la gent de tant en tant, quan l'Església organitza una ramada de pelegrins, segueix anant a Jerusalem.

Les muralles de Jerusalem

Tenen molta força l'hort de Getsemani, el Sanhedrí, el Pretori i tot el demés escenari del drama que tants diners ha donat i està donant a l'Església. En el teatre no es coneix un èxit com aquest. Sols Eça de Queiroz, que era un esperit superior, sapigué burlar-se gentilment de Jerusalem.

La nostra Festa Major

Estem de festa. Avui comença la nostra Festa Major. La Festa Major de Gràcia.

Serà una festa bona de debò. Comença avui i acabarà el dia 23. Durant aquests dies es celebraran festes de les millors que corren. Tot, tot, el que es veu a totes les festes majors de Catalunya juntes, ho trobareu a la Festa Major de la nostra Gràcia.

Repiqueu LA CAMPANA. És la nostra Festa Major.

Els metges

L'Ajuntament ha celebrat un concurs per a proveir 80 places de metges supernumeraris. S'hi presentaren 190 concursants.

Bé. Sempre, sempre, guanyaven els concursos els que tenien més mèrits. Per això ho feien els de l'antic règim. Avui, s'ha d'arbolir tot el que recordi l'antic règim. Per això els concursos es fan diferentment. En els concursos que es celebren ara, guanyen els que presenten un expedient més mancat de mèrits. Per això han guanyat els que han tingut 28, 22, 18 i 17 suspensos en la carrera, els que han esguerrat més malalties, els que han fet articles elogiant les obres immortals del catèdric i regidor Serés, i els ajudants seus. En canvi, els premis extraordinaris de la Facultat, els pensionats, els que han fet la carrera amb excel·lents mèrits d'honor, aquests han anat a l'aigua.

Naturalment, també han guanyat alguns que s'ho mereixien; però, és que el Tribunal s'ha equivocat. Es creia que no valien, i una equivocació la pot tenir tothom.

Ara, no entenem perquè els 110 metges que

LO NOY DE LA MARE.

Supliquem a alguns assistents al teatro dels Camps Eliseos, que no s'atrequin del puesto avans de acabar-se l'últim acte de las funciones. No es per res, sino porque incomodan als demés espectadors y desairan als artistas, que no s'ho mereixen.

Què tenien que dir de Le Chalet, per fer la gracia d'aixecarse avans de caureu lo teló? La música es preciosa, y 'm sembla que tant la orquesta com los cantants ho varen fer bé. Veigiu, sino, com lo públich va aplaudir en distintes ocasions y va fer surtir a las tres parts de l'òpera al final d'ella! Y donchs? No vulguian fer papers ridiculs, que no 's vindrà de cinch minuts lo refundatselsbi la escarola.

La Malvesta de Sitjes, pesa en dos aules, que 's podian ben bé reduir a un sol, va ser molt aplaudida en lo teatro dels Camps Eliseos. Lo tipo del americano, sobre tot, está perfectament sostingut. La senyora Llorens y 'l senyor Roca varen ferse aplaudir.

Nos va semblar que la senyoreta Amigó, que feya d'home, volia fer massa l'home y estajeraba sobradament alguns ademanos. Això no va privar de que també arranqués algú picament de mans.

Què deya vosté que La dama blanca era mes antiga que Le Chalet? Si, senyor: qui ho dupla? Jo, ho duplo. Le Chalet es fet per Adam! Y bé: Boildieu va ser primer que Adam. Ca, home, ca! Vosté voldrà saber mes que la Biblia!

Tú: ja hem quedat arreclats ab la Margarida. Ah! Tant mateix hen fet las paus? No, hem quedat que no fariam las paus.

Què li sembla del plet que m'ha armat D. Joseph? Me sembla que vosté se 'n farà deu pedras. Home! Deu pedras? Bè 'n surtiré prou baralo!

EPÍGRAMAS.

Está ben bo, D. Eduardo! Si: per mal, may he jegut. Donchs gasta bona salut? Ca tinch de gastar! la guardo. En Joan diu que 's mort de gana. Ell, sa dona y sas tres nenas, Y es dels que fan mes diners. Y això? Travalla a la Seca.

MASCLES QUE TENAN LA FAMELLA BÉN DIFERENT.

Table with columns for MASCLES and FAMELLAS, listing professions like Bombo, Cart, Pilot, etc.

Pero que no ho veu, D. Sebastiá? Vosté cada dia grans dinars, diversions, viatxes... Ay, ay, com se 'n va al cel aviat! Me 'n vaig al cel! No es pas tant mal camí 'l que estich fent!

Home, no vol ploure y aixó es causa de qué m' escassegia la feyna. Que es pagés vosté? No, senyor: só sabater. Y que vol dir que es bo per vostés que ploquia? Si, senyor: las sabatas son unas fruitas, que ab la pluja maduran las verdas y caubhen las maduras.

FÁBULA DEL NOY.

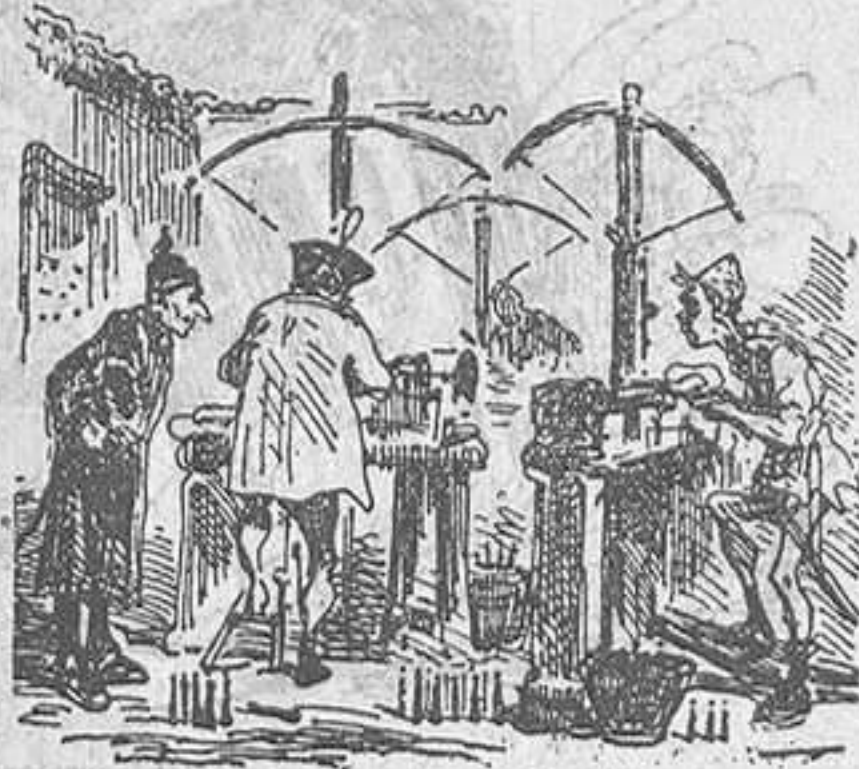
Un tronch de bons caballs sempre tirava A un ricatxo senyor, que aixins parlava: A quants dono que dir! Si gasto cotxe... Si no sé llegir... Y que no veu la gent tant importuna, Que puch tirar quant vullga, ab ma fortuna? D' aquí treyem en clar, Que molts que són tirats, poden tirar.

SÍMILS BOMBEROS.

En qué se sembla la bomba a la iluminació pública? En que essent de gas, no dona llum. En qué se sembla la bomba a un bon orador? En que s' eleva. En qué se sembla la bomba a un que 's nega? En que s' infla. En qué se sembla la bomba a molts paraules d' un xerraire? En que 'l vent se la endú. En qué se sembla la bomba a una que 's creu una mentida? En que está encerrada.

En qué se sembla la bomba al que ha dormit prou? En que s' aixeca.

ENDEVINALLA.

XARADETAS.

Prima es estrem d' home; Tot, tot es segona. Lo soldat es tot ¡A veure qui 'l troba! Qui está prima, té salut; Es segona article usual. Que en tota casa com cal Hi ha 'l meu tot, es sapigut.

Sol·lució a las xaradetas del número anterior.

I. Llu-pia. II. Mar-tell. Sol·lució a la endevinalla. Senyor Ambrós, curt de camas y llarch de cos. Sol·lució al geroglífich. No es la mel per la boca del ase.

GEROGLÍFICH.

En lo próxim número donarem las sol·lucions.

E. R.—Ignocent Lopez.

Barcelona, 1866—Imprenta de Narcís Ramirez y Compañía, Pasaje de Escudellers, número 1.

Any I.—Núm. 7.

I. LOPEZ, EDITOR.

Diuenent 22 Juliol 1866.

PUNTS DE SUSCRIPCIÓN. LLIBRERIA ESPANYOLA I. LOPEZ, EDITOR. Carrer Ampie, 26, y Rambla del Mitj, 20. BARCELONA. Lo Noy de la Mare se deixará veure en cada semana.

PREU DE SUSCRIPCIÓN.

BARCELONA, PORTAT A CASA. Trimestre... 6 ralets. FORA DE BARCELONA, FRANCH DE PORT. Trimestre... 6 ralets. Un número suelto, 4 cuartos.

ADMINISTRACIÓN Y REDACCIÓN.

Carrer Ampie, 26, librería.

LO NOY DE LA MARE.

¡QUINA CALOR!

La calor, lo fret, lo bon temps, la pluja, lo vent, tota classe d'afecció atmosférica es una mina de recursos a que acudeixen en las conversas tots los escassos, que no sé per qué se 'n té de dir curts, de paraulas. No falla: tots aquells que desixant parlar, no saben com ferho per tréueres las paraulas de la boca, comensan per ¡avuy fa calor! ¡avuy fa fret! ¡quina manera de ploner! segons lo temps.

Però ara, no es solament un recurs dels escassos, sino també una especie de desfogament dels pródichs en enrahonar, lo dir: ¡quina calor! ¡aixó no es viurer! Y ja que tothom parla d' aixó, es necessari que també 'n parlem, perquè may nos ha agradat caminar contra la corrent general.

En aquet temps ¡quina calor! sembla 'l sant y senya de tot lo món, es la frase que está mes en voga. Quasi no se sent altra cosa del matí al vespre y fins jo pardo 'l compte de las vegadas que ho dich cada dia. Naturalment: no es aquesta una cosa com lo ¡ja avisaran! y '¡ja caure! que sols sé diuhen per dir, sine que la que está a 'l orde del dia, 's diu perquè es una cosa certa; tothom la sent.

Ja n' hi han alguns que la fan servir per frase de recurs, pero no per aixó deixan de sentir-la. Escoltia lo que m' escoltava l' altre dia en la Rambla y lindran una proba dels que prenen la puja del termómetro per un recurs. Era un saistre que va trobar a un jove que 's

passejaba fent monadas a las que seyan en las cadiras de la Rambla.

Quàn vol anar a casa a pagar-me los pantalons y la levita? va preguntarli lo saistre. ¡Oia! ¡quina calor! contestá 'l jove. ¿Sab que pocas vegadas havia picat com avuy?

No me 'n parli, que quasi no m' deixa treballar aquet temps, digué lo saistre distrahent del objecte que al jove 'l portava.

Home, a fe que en aquesta hora no fa pas sol, pero 'no 's pot respirar!

Si no corre una alé d' ayre! Ah! volia passar per casa de vosté, pero al pensar que havia d' atravesar la plassa de Sant Jaume ab aquell sol que estallava, va ferme mudá d' intent.

Vamos: celeb্রে de veure tant bo, digué 'l saistre. A casa m' hi trobará també tots los vespres.

Bueno, bueno; ¡estiga bonet! Veuhen? Aquet sí que hauria contestat poca diferencia lo mateix, si la calor no sigüés tanta.

Però ab lo temps succeïheix lo mateix que ab las caixas, que 'l dia que fan suspensió de pagos, si bé molts ne surten perjudicats, tots los mal pagadors hi tenian capitals, y lo mes calent es a 'l ayguera.

Las conversas mes naturals, que no tenen res de rebuscadas, son aquestas: ¿Qué tal, D. Fulano? ¿Cóm está la seva familia?

Quina calor, D. Menguano! La familia bona. Y la de vosté?

Ja ho pot dir que 'n fa de calor! La meua també, gracias a Déu.

O bé entre los enamorats, aquestas altres: M' estimas, noy?

Quina calor, nena! Si 'l estimo! Y tú?

Tens rahó que fa calor! Deixam ventar. Ja sabs que jo també!

Y aquestas respostas tant naturals provenen de que es una barbaritat los graus que la calor d' avuy dia puja sobre cero; com si diguessiam, sobre 'ls que hem de treballar per guanyarnos lo nostre pa de cada dia. Los rics, aquells que lluny de ser ceros son millonaris, se 'n van a la Cerdanya ó a la Suïssa y 's posan la calor sota, deixant per aquels barris als que la habem de portar sobre. No creguian ara que perquè 's estich entre 'ls ceros, 's faig cap carrec als que no ho són, no. Molt al contrari: 'l únich punt en que 'l envaja 'm fa bellugar la llengua. Si pogués, créguintme que no m' estaria dient y escoltant com tothom esclama: ¡quina calor!

Entre 'ls molts racionis a que 'm dona lloch lo veure com estich suant d' un cap de dia al altra, lo següent es lo mes trascendental.

Una de dos: ó no es cert lo que 's diu de que las lleys penals se debuen aplicar restrictivament, ó s' aplica malament la primera pena imposada per Déu al home.

Ya veuhem vostés com la qüestió prou es mes seria de lo que 's creyan avans de plan-tejar-la.

Quan la serp va tentar a la primera de las

es creuen postergats han de protestar a presentar recursos legals, nosaltres trobem molt ben fet el concurs. S'han de trencar els motllos vells i fer les coses diferentment de fins ara; el món progressa.

El senyor Nebot cada dia vol fer més bonica la Plaça de Catalunya. Serà tan bonica, que ja patirem. I tant si patirem! Res, el més fàcil és que mai no hi podrem passar, perquè se'ns posaria malament el dinar.

Per què es parla tant que no hi ha novella a Catalunya? Segurament, els que això diuen, no saben el que es diuen.

Mentre duraven les discussions han sortit les següents obres, novel·les o proses que revelen un novel·lista: "L'home que tenia més d'una vida" i "Les facècies de l'amor", d'en Puig i Ferrer; "A recés dels tamaris", de Pere Corominas; "Història gris", de Miquel Llor, i "Coses vistes", de Josep Pla.

El propietari d'un cafè de Parets del Vallès, home que desempeña un important càrrec a l'Ajuntament, va volguer fer una societat de ball. Es clar, el jovent li va fer figa. Però com que sembla que no és del tot tonto, ha fet que enguany l'Ajuntament sol s'encarregués de la Festa Major. Ha sortit amb la seva.

Mentre uns ballaran a la societat del cafeter-regidor, altres la ballaran.

La nostra gent cada dia beu més. Arreu hi han cafès, i tots estan plens. Ara s'anuncia un nou cafè capaç de cabre-hi 8.000 taules. El posaran al lloc on abans hi havia el cinema "Catalunya". Aquelles voreres tan amples són capaces d'aguantar doble número de taules. A més a més, farà molt bonic això de les taules col·locades en una escala.

De capellans, per cada un de bo n'hi ha mil de dolents, com per cada un de savi n'hi ha mil

ELS HOMES DEL PERVINDRE; TROTZKI

de "tontos". Per ésser capellà bo s'ha d'ésser molt savi i molt "tonto". El "tonto" és bo perquè no hi veu més enllà i el savi és bo perquè el sapiguer moltes coses fa que tampoc hi vegi clar. En aquest cas el molt saber és una tonteria. Els restants creiem que es poden vendre per entregues.

El dia 10 d'agost de 1925 (segle XX) hi ha gué un altre afusellament al Camp de la Bota. Era aquell ex carrabiner que matà un capità, a la Plaça Reial.

Ara fa un any de la mort del gran poeta català i formidable escriptor revolucionari en J. Salvat-Papasseit. Era un poeta de debò i un home de cor i de generositat. El buit que ha deixat a la nostra literatura és d'aquells difícils d'omplir.

Decididament, quan hi hagi una vacant de regidor, a Barcelona, volen nomenar una dona.

La designada és Mis Kanne, la competidora de la "Monyos". Es la que millor pot ocupar un càrrec, en aquests temps d'ara.

Correspondència

J. P.: El vostre article de "L'Esquella" el passem a aquí. Psé, està més malament que bé. No obstant, el publicarem; ei, si la censura governativa ho vol, car és un xic perillós. — J. B.: Bé, molt bé. Això volem, pallices als senyors Esteves. Fa cua darrera els altres articles. — Un que va rebre: No us ho publiquem, perquè tornariu a rebre. — C. C. C.: Masses lletres iguals; resulta monòton. — X.: Veritablement, vos sou un estimat escriptor català, però sou massa important per nosaltres. No ens conveniu. A la nostra Redacció no hi han savis. — Xarello: Ben fet, molt ben fet. Així ens agraden les persones, ben alegres.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Imprempta LA CAMPANA i LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8

LO NOY DE LA MARE.

donas, cosa que pasma i Adan va dexarse tentar per la seva hermosa costella, cosa que no pasma tant com l'altra, Déu va dir al home: Guanyaris lo pa ab la suor de ton rostre. Donchs bé: si 'l guanyares lo pa costés sols la suor del rostre, no tindriam cas; pero es aquet, que 'l guanyar lo pa, sobre tot en lo temps que correm, no 'ns costa sols la suor del rostre, sino també la de la esquena, brassa y de totas y cada una de las parts que forman lo cos humà.

La llay aquesta, donchs, s'interpreta molt àmplia en la seva aplicació!

Y encara ab tanta suor pogués tothom guanyarse lo pa?

Si 'm deixés portar de la ploma, crech que no acabaria en tot avuy d' esposar idees que 'l quina calor! me fa passar pel magí, pero 'm sembla que a tothom li succeirà tres quartos del mateix y no faria mes que cansar als amables lectors que ab Lo Noy al davant haurán esclamat moltes vegadas lo mot que serveix de lema á aquest article, de manera que res té de nou.

Per altra part, si 's trobessian al meu puesto, ab lo balcó tencat y las persianas tapadas per mori del ressol, efecte del molt sol, veurian vostres quina calor!

Per acabar diré que encara hi ha gent que troban bó y nou, aquest bany rus continuu continuat que eslem present, y ho dich perquè avuy mateix he sentit això:

—¿Qué diu de bo, senyor Miquel?
—(Que això no es viure!) ¡Quina calor!
—¡Es veritat! ¿No sab res de nou?
—¡Valgam Déu! ¡QUINA CALOR!
L'AVI.

LO MEU CARRER!

Totes las musicas Van pel meu carrer! Cans popular.

I.
¡Volen una sombra
Sols, del meu carrer?
La pescateria
En dias de peix.
Per ell sempre hi passa
Tot quant don nial temps.
Carros ab banyeras
¡No 'n volguessian mes!
Es un terratrèmol
Gros, continuament.
¿Orgas? ¡Santa Verge!
Res me deixan fer,
Que 'm desorganisan
Fins lo pensament.
Crida un á la entrada:
¡Draps y ferro vell!
L'altra, á la sortida:
¡Que es viu! ¡lo xanguet!
Y vé 'l de ¡vinagre!
Passan esmolets,
Los de las gaseosas.

¡Tots los baladriers!
Ja 's dich ab franquesa
Que es un desgavell.
¡Totas las musicas
Van pel meu carrer!

II.

Si surto de dias
Per los meus quefers
Ne hi há per tirarhi
Al foch lo borret,
Donchs si nou lo porto,
Me 'l deixan tot vell,
Que 'l vehi á l'enfrente
La mania té
De regar los testos,
Que 'n té 'ls balcons plens,
Y 'ls balcons regalan
Tant prodigament,
Que ne fan, de pluja,
D'un dia seré.
Vaig á l'altra acera,
¡Ni may que hi anés!
Treuen las alfombras
Y ¡apa! domunt man
Puntas de cigarro,
Terra, pols, cabells,
¡Veigi, municipi,
Si troba un remey
Y escocit prompte
Per amor de Déu!
¡¡Totas las musicas
Van pel meu carrer!!

III.

Si acás de nit surto,
¡Ja n' estich de fresch!
L'empedrat adoban
Fa... no se quant temps.
¡Jo crech que es aquella
L'obra de la Seol!
De la escala surto,
No sé ahont poso 'ls peus,
Que 'l gas fa una cara
Com si 'l hi degués,
Y á n' aquí ensopego,
Y á n' allí també,
Y veig las estrellas
Sens mirar al cel,
Sens menjar cap sopa,
Sens véuer cuets.
¡Vaja, 'ls asseguro
Que 'n tinch un bon feigt!
Per viurer en calma
Tinch lo pensament
De Hogarins torre
Per allá al Putxet
Y fugir d' aquesta
Torre de Babel.
¡¡Totas las musicas
Van pel meu carrer!!

L'ONCLE.

Sembla que 's desperta una gran afició á pujar ab la bomba. L'altre dia un va elevar-se ab la senyora Poitevin, y sembla que avuy volen seguir l'exemple altres dos.
No sé si será cert, pero alguns diuen que aquesta afició aludeix á moltes societats que se 'n van cap al cel ab cos y ánima.

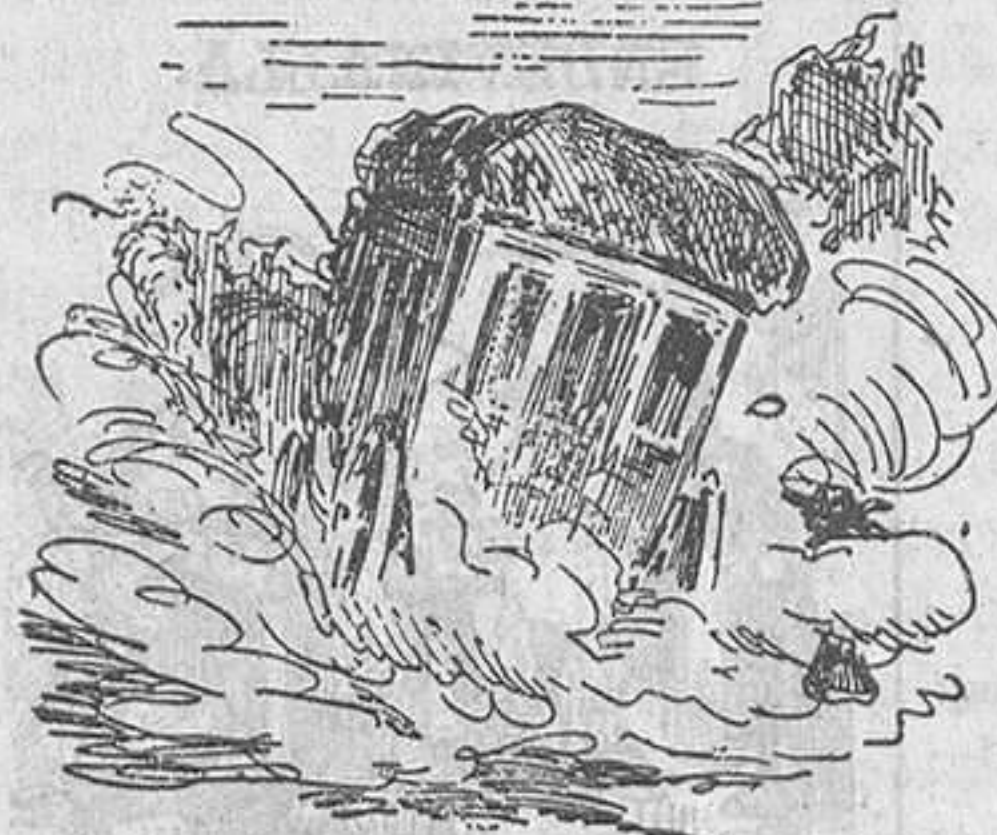
Entre las molts obras en que 'l célebre trágich Rossi vol donarnos probas del seu talent, hi figura 'l Sullivan, drama molt conegut per aquí. ¡Ja 'm sembla que tindrem bons ratels en lo Prado Catalan!

Diuen de Madrid que troban estrany el que per allá no veigian orenetas y si falsiots.
No som naturalistas per explicar això, pero no 's necessita serhe per compèndrer que á Madrid no poden faltarhi falsiots.

RETRATO.

Llarch de camas, alt de pit,
cap rodó, coll ample y gros,
ulls petits, cabells serdosos
que sorcan en vá lo iron:
nas de caball, boca guexca
que n' está buccant ralhons,
á dos orellas caigudas
sobre propietat del lloch,
barba bifa, que ab lo nas
ánia donarse petons,
y micnda atravesada
com de brai cansat del jou.
Celles que deu dirse cella,
pel roig y de tot color
que mirat al llum del dia
fóra pel de tornasol,
alé á qui ningú fa cara,
dentat negra, ulls de gos,
esbufech de manxa vella,
postanyas ab ribets roigs,
ulls verdosos, com la xupas,
y la veu de marrá roch.
Los brazos semblan dos batras
y las mans palas de form:
los dits, ganxos de romana
ó ans grossos de serca-pous;
y la forsa bruta, tanta
que no 'l arrodra mitj món.
Quan camina, son trepitj
trenca 'ls vidrers dels balcons;
si estornuda, fa l'efecte
de una canonada ¡Prou!
Quan se moça 'ls llums apaga,
y de nit se 'l veu tant sols
á las foscas, sens dir res
y voç sempre pels racons.
¿No 'l heu conegut encara?
Dochs es l' HOME DE LA POR.
Lo DIDOT.

LAS DELICIAS DE LA TORRE (per T. Padró.)

¡Quina delicia l'anar per aquestas carreteras!

¡Quina delicia la arribada!

¡Quina delicia lo beure ab porronat!

¡Quina delicia lo fer mitjdiada entre 'ls tocinos!

¡Quina delicia l'anar á cassar ab aquestes orels!

¡Quina delicia lo nadar entre las ocas!

¡Quina delicia lo refirrir un xicla tart!

¡Quina delicia lo no poder dormir per mes que no volguer!